

Arrest

nr. 180 636 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 september 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 oktober 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN NIEUWENHOVE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 februari 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 12 september 2016 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het

grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoekster op 12 september 2016 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: [K.]

voornaam: [S.]

[...]

nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 12.09.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[...]

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 14.03.2016 (bijlage 13 van 26.02.2016) en dat tweemaal werd verlengd tot uiterlijk 01.09.2016. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft een huwelijksdossier ingediend bij de burgerlijke stand van Heusden-Zolder samen met een vrouw van Belgische nationaliteit ([Y.,S.][...]). Op 17.03.2016 werd aan betrokkenen een huwelijksverklaring afgeleverd. Op 30.06.2016 weigerde de burgerlijke stand van Heusden-Zolder het voorgenomen huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Hasselt dd. 20.06.2016 nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Bovendien, haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. De weigering van het huwelijk te voltrekken vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst.

Het feit dat betrokkene zus de Belgische nationaliteit heeft verkregen en in België verblijft geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont immers niet aan dat zij de mantelzorg van haar zus behoeft. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich

meebrengt. Betrokkenes zus en haar gezin kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Turkije en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Turkije vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert gespreid over drie middelen, die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van de motiveringsplicht, van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het proportionaliteitsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de hoorplicht. Verzoekster stelt ook dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“De verwerende partij was gehouden tot de nodige zorgvuldigheid bij het onderzoek van de stavingsstukken en bij de vaststelling en waardering van de feiten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen. (zie bijv. RvS 22 november 2012, nr. 221.475, DE WOLF, RvS 23 mei 2012, nr. 219.447 e.a.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat het bestuur bij de voorbereiding van zijn beslissing zorgvuldig te werk gaat en ervoor zorgt dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat met kennis van zaken alle betrokken belangen kunnen worden ingeschat en afgewogen. (RvS (10e k.) nr. 219.447, 23 mei 2012)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft op kennelijk onredelijke wijze gehandeld door een inreisverbod op te leggen voor de duur van de maximumtermijn zonder enig onderzoek naar of specifieke motivering omtrent de specifieke omstandigheden van het geval (RvV 19 februari 2014, nr. 119120).

Artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Blijkens het administratief dossier had verzoeker in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf allerhande elementen aangebracht die betrekking hadden op zijn persoonlijke situatie. Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt echter dat de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee rekening heeft gehouden toen hij de duur vaststelde van het inreisverbod.

Gelet op de verstrekken gevolgen van een inreisverbod met een duur van drie jaar, heeft de verwerende partij hierbij niet de vereiste zorgvuldigheid aan de dag gelegd (RvV 20 januari 2014, nr. 117188).

Vastgesteld moet worden dat bij het voorbereiden van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel en de bepaling van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Eveneens, gelet op artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dient het bestuur haar beslissing afdoende te motiveren (lees: specifieke omstandigheden van het geval). Zoals hierna aangetoond, voldoet het bestuur niet aan haar motivatieplicht, in samenhang met haar zorgvuldigheidsplicht en artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

a. Contra-indicatie als enige argument

Het bestuur stelt het volgende in haar beslissing:

“De weigering van het huwelijk te voltrekken vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst.”

Het bestuur stelt dat de weigering om het huwelijk te voltrekken een “contra-indicatie” vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

Uiteraard kan een indicatie op zichzelf enkel dienen als steunbewijs en dient er bijkomend bewijs worden aangebracht om een uiteindelijke beslissing op te steunen. Dit bijkomend bewijs wordt echter niet bijgebracht door het bestuur. Het bestuur besluit, louter op basis van deze “contra-indicatie” dat er geen werkelijk gezinsleven zou bestaan.

Het bestuur trekt dan ook alle gevolgen uit deze contra-indicatie zonder zelf verder onderzoek te doen naar de concrete omstandigheden en feiten die aanleiding gaven tot de weigeringsbeslissing.

Onverminderd de argumenten die ten gronde worden aangehaald in de procedure voor de Familierechtbank, betoogt het van weinig zorgvuldigheid en eveneens een schending van de motiveringsplicht doordat het bestuur een indicatie gebruikt als enige argumentatie om te stellen dat er geen werkelijk gezinsleven zou bestaan.

b. Huwelijk tussen mensen met hetzelfde geslacht in Turkije

Deze foutieve gevolgtrekking door het bestuur wordt kracht bijgezet door het standpunt van het bestuur omtrent de mogelijkheid om een gezinsleven uit te bouwen in het land van herkomst. Het bestuur stelt:

“Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst.”

Het bestuur houdt hier geenszins rekening met de vaststelling dat verzoekster en haar partner beiden het vrouwelijke geslacht hebben.

Het holebi-huwelijk in Turkije (land van herkomst van verzoekster) is echter niet erkend waardoor zij in Turkije niet in staat zijn om daadwerkelijk te huwen. Bijgevolg zijn zij dan ook niet in staat om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst.

Ten overvloede kan worden gewezen op het feit dat mevrouw [Y.S.], vriendin van verzoekster, een dochter heeft in België uit een vorige relatie. Zij kan dan ook niet zomaar haar kind achterlaten om in Turkije een gezinsleven uit te bouwen.

De veronderstelling dat verzoekster zich dient te begeven naar het land van herkomst voor haar gezinsleven is dan ook een manifeste inbreuk op het zorgvuldigheidsprincipe waaraan het bestuur dient te voldoen. Het bestuur is tekortgekomen in het voeren van een deugdelijk onderzoek, waardoor haar beslissing niet kan worden aanvaard.

c. Eerdere rechtsgeldige verblijven

Daarnaast stelt het bestuur het volgende:

“Een repatriëring naar Turkije vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.”

Onverminderd de vorige redenen die deze beslissing ontkrachten, komt het bestuur tot dit besluit in het kader van een gezinshereniging met haar zus, die de Belgische nationaliteit heeft.

Indien verzoekster daadwerkelijk op een loutere verblijfsvergunning uit was, had zij reeds kunnen proberen om een verblijfsvergunning te krijgen, quod non.

Het feit dat verzoekster niet uit is op een loutere verblijfsvergunning volgt dan ook uit het feit dat verzoekster enkel en alleen wenst te trouwen met haar vriendin. Door een gebrek aan inzicht in de situatie van verzoekster wordt aan deze vaststelling volledig voorbij gegaan.

Het gaat hier dan ook louter om het feit dat verzoekster en haar vriendin in België wensen te huwen, om hierna in België een gezinsleven te kunnen starten.

Indien het bestuur haar onderzoek op een gegronde manier had gevoerd, had zij overigens kunnen ontdekken dat verzoekster reeds meerdere malen naar België was gekomen middels een rechtsgeldig VISUM en eveneens tijdig terug was vertrokken. (stuk 5 en 6).

Indien verzoekster daadwerkelijk een verblijf in België wenst, zou het verleden hier enige indicaties van moeten vertonen. Het ‘inreisverleden’ van verzoekster bewijst echter het tegendeel, vermits zij altijd op een rechtsgeldige manier in België heeft verbleven.

Het feit dat het bestuur geen enkel gewag maakt van deze eerdere VISUM-aanvragen, wijst ofwel op een sterke vooringenomenheid m.b.t. dit dossier ofwel het feit er geen afdoende onderzoek was gebeurd omtrent de betreffende feiten.

d. Vermeende hardnekkigheid van verzoekster om in het land te blijven

Tenslotte stelt het bestuur dat een inreisverbod van 3 jaar aangewezen is, gelet op de hardnekkigheid van verzoekster om illegaal in het land te verblijven.

Hiervoor verwijst verzoekster eveneens naar haar voormelde geschiedenis (haar eerdere aankomst-vertrek-data – Stuk 5 en 6).

Indien verzoekster daadwerkelijk hardnekkig op het grondgebied zou willen blijven, zouden er hier meer aanwijzingen moeten zijn dat verzoekster zich tracht te onttrekken aan de verwijderingsmaatregel.

Verzoekster heeft daarnaast in het gesloten centrum de papieren van vrijwillig vertrek ondertekend, wat bijkomend wijst op het feit dat er van hardnekkigheid geen enkele sprake is.

Indien het bestuur daadwerkelijk een afdoende onderzoek had gevoerd naar de feiten die aanleiding hebben gegeven tot het verblijf van verzoekster in België, was duidelijk geweest dat verzoekster geenszins hardnekkig op het grondgebied wenst te verblijven.

Het bestuur gaat ook hier volledig voorbij aan de realiteit dat duidelijk zou zijn geweest in het geval van een deugdelijk onderzoek.

e. Besluit

Dergelijke inbreuken, zoals hierboven toegelicht, op het zorgvuldigheidsprincipe en het motiveringsbeginsel getuigt dan ook van gebrekkig onderzoek, inzicht en motivering in de situatie van verzoekster en haar Belgische partner.

Gelet op het voorgaande voldoet het bestuur in haar beslissing dan ook niet aan artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, vermits er door het bestuur op geen enkele manier rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van het dossier.

Hierdoor wordt dan ook voorbijgegaan aan essentiële elementen van het dossier en werd het inreisverbod als dusdanig baserend op gebrekkig onderzoek opgelegd.

De beslissing dient dan ook te worden vernietigd op basis van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel alsook artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

B. Schending van artikel 8 EVRM en het proportionaliteits- en redelijkheidsbeginsel

Het inreisverbod van 3 jaar, gelet op de concrete elementen van het dossier, schendt het proportionaliteitsbeginsel, en schendt het recht op het privé- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

Vooreerst is een inreisverbod van 3 jaar uitermate belastend voor verzoekster, vermits het haar volledig blokkeert om de komende 3 jaar nog naar België te komen om tijd door te brengen met haar levenspartner.

Verzoekster heeft immers een relatie met een Belgische vrouw. Deze laatste heeft eveneens een minderjarig kind uit een vorig huwelijk waardoor zij niet zo gemakkelijk een gezinsleven kan uitbouwen in het buitenland (lees: Turkije). Ten overvloede is een holebi-huwelijk/samenlevingsvorm niet mogelijk in Turkije, waardoor een dergelijke opbouw van het privé- en familieleven in Turkije uiteraard onmogelijk maakt.

Enerzijds is dus de partner van verzoekster gebonden aan België door haar dochter en anderzijds, door het inreisverbod, is verzoekster gebonden om in Turkije te blijven. Door deze beslissing worden beide vrouwen werkelijk uit elkaar gehouden.

Gelet op het feit dat dergelijk inreisverbod een spil in de relatie tussen beide vrouwen steekt, door hen geografisch uit elkaar te houden, is een rechtstreekse schending van het recht op het privé- en gezinsleven, zoals vervat in artikel 8 EVRM.

Tweedens diende verzoekster een huwelijksaanvraag in op 17/03/2016, waarna het bevel om het grondgebied te verlaten, tweemaal is verlengd, tot op 01/09/2016.

Op 12/09/2016 werd verzoekster reeds opgepakt en naar het gesloten centrum gebracht.

Het feit dat het bestuur hieromtrent stelt dat verzoekster hardnekkig weigert het grondgebied te verlaten, en zo een duur van 3 jaar tracht te verantwoorden, kan uiteraard niet worden aanvaard.

Een inreisverbod van 3 jaar is compleet disproportioneel gelet op de bijzonderheden van het dossier, namelijk de hangende procedure voor de Familierechtbank en het onverwachts aanslepen van de behandeling door het feit dat de gemeente Heusden-Zolder het strafdossier niet op korte termijn kan bemaatigen.

Door het feit dat de behandeling van deze zaak wordt opgeschort, is verzoekster niet onmiddellijk ingegaan op het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit verantwoordt echter geenszins een inreisverbod van 3 jaar.

Het inreisverbod schendt dan ook het privé- en gezinsleven beschermd door artikel 8 EVRM en is ten overvloede disproportioneel t.o.v. de specifieke omstandigheden van de zaak.

Het inreisverbod dient dan ook te worden vernietigd, gelet op de voormelde schending van artikel 8 EVRM en het proportionaliteitsbeginsel.

C. Schending van de hoorplicht

De hoorplicht houdt in dat het bestuur, bij afwezigheid van een formele regeling ter zake, niemand een voordeel kan weigeren dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden, noch hem dergelijk voordeel

kan ontnemen noch hem een sanctie met een voldoende ernstig karakter kan opleggen zonder dat de betrokkene vooraf de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Bij de aanvraag van een voordeel is in beginsel aan deze voorwaarde voldaan doordat de aanvrager in zijn aanvraag alle nuttige elementen kan laten gelden (RvS dd. 9 september 2015, nr. 232 145).

De hoorplicht houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen, die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Gelet op de aard, het belang en de draagwijdte van de opgelegde maatregelen, had de verzoeker het recht om vooraf gehoord te worden. Uit het dossier blijkt dat dit niet gebeurd is (RvS dd. 17 juli 2009, nr. 195 366).

Wanneer een maatregel bijzonder belastend is voor iemand, dient aldus de hoorplicht in acht te worden genomen.

Een inreisverbod van 3 jaar is uitermate belastend voor verzoekster, vermits het haar volledig blokkeert om de komende 3 jaar nog naar België te komen om tijd door te brengen met haar levenspartner.

Verzoekster heeft immers een relatie met een Belgische vrouw. Deze laatste heeft eveneens een minderjarig kind uit een vorig huwelijk waardoor zij niet zo gemakkelijk een gezinsleven kan uitbouwen in het buitenland (lees: Turkije). Ten overvloede is een holebi-huwelijk/samenlevingsvorm niet mogelijk in Turkije, waardoor een dergelijke opbouw van het privé- en familieleven in Turkije uiteraard onmogelijk maakt.

Enerzijds is de partner van verzoekster gebonden aan België door haar dochter en anderzijds, door het inreisverbod, is verzoekster gebonden om in Turkije te blijven. Door deze beslissing worden beide vrouwen werkelijk uit elkaar gehouden. Het staat dan ook buiten kijf dat een dergelijke beslissing een extreme impact heeft op verzoekster haar leven.

Minstens had het bestuur haar moeten horen omtrent deze feiten, dewelke in principe reeds uit het gevoerde onderzoek hadden moeten blijken. Noch het horen, noch een deugdelijk onderzoek is gevoerd, zodanig dat aan een dergelijk gevolg volledig is voorbij gegaan.

Het bestuur schendt dan ook duidelijk haar verplichting tot het horen van verzoekster voorafgaand aan haar beslissing tot het inreisverbod.

D. Algemeen besluit

Gelet op het voorgaande, dient dan ook te worden vastgesteld dat het bestuur op een niet rechtmatige wijze haar beslissing tot op het opleggen van een inreisverbod heeft genomen. Deze beslissing dient aldus te worden vernietigd.

2. Standpunt de Belgische Staat in de nota met opmerkingen dd. 7/11/2016 inclusief reactie verzoekster per middel

Verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dd. 07/11/2016 dat de aangevoerde middelen van verzoekster ongegrond dienen te worden verklaard en dat het hoger beroep dient te worden verworpen. Verzoekster stelt echter dat de argumentatie van verwerende partij geenszins afdoende een tegenargumentatie biedt voor de schendingen die verzoekster aanvoert en aldus niet kan worden aanvaard.

Hierna gaat verzoekster in op de aangevoerde argumentatie van verwerende partij, opgesplitst per middel.

A. M.b.t. de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, manifeste beoordelingsfout, en motiveringsbeginsel en van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet

Verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dd. 07/11/2016 omtrent het eerste middel dat verzoekster de bewijslast draagt van een gezinsleven. Zij stelt dat "Het komt niet aan het Bestuur toe om een bijkomend onderzoek te verrichten naar het al dan niet bestaan van een gezinsleven. Die bewijslast ligt bij verzoekster."

Verzoekster stelt echter dat een dergelijk standpunt geenszins een afdoende antwoord biedt op de aangevoerde schending.

Er dient immers geen antwoord te worden gegeven op de vraag of er daadwerkelijk een gezinsleven zou bestaan. Zoals verwerende partij terecht stelt, "... de Raad niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid." De enige vraag, m.b.t. het eerste middel, die de Raad zich dient te stellen, is of het bestuur een deugdelijk onderzoek heeft gevoerd naar de gevolgen van haar beslissing.

Een deugdelijk onderzoek zou aangetoond hebben dat het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar de relatie onmogelijk maakt tussen verzoekster en haar vriendin. Zoals reeds in het verzoekschrift aangehaald, en hierboven gerecapituleerd, heeft verzoekster op dit moment geen enkele mogelijkheid om de Schengenzone nog binnen te reizen en dient de vriendin van verzoekster speciaal naar Turkije te gaan om haar vriendin te zien (wat slechts mogelijk is voor een korte periode). De vriendin van verzoekster heeft immers een dochter in België wat er voor zorgt dat zij niet zomaar het land kan verlaten, laat staan voor een lange duurtijd.

De specifieke omstandigheden van deze zaak leiden er dan ook toe dat een inreisverbod van 3 jaar het zelfs onmogelijk maakt om een gezinsleven verder uit te bouwen. Dergelijke gevolgen hadden dan ook in overweging moeten worden genomen toen de beslissing omtrent het inreisverbod werd genomen of minstens moeten worden gemotiveerd, quod non.

Het standpunt van verwerende partij omtrent de visumaanvragen bij de Nederlandse ambassade dient overigens volledig te worden verworpen. Het is immers een recht van verzoekster om een visumaanvraag in te dienen bij de ambassade van een Schengenland waar zij familie- of andere banden heeft. Indien het betreffende Schengenland dergelijke toestemming geeft, ongeacht of de Belgische ambassade reeds een andere beslissing heeft genomen hieromtrent, leidt dit niet tot het binnenkomen van een land via 'een achterpoort'. Verzoekster heeft het volste recht o.g.v. het recht op het vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie om zich te verplaatsen. Een recht kan aldus niet als nadelige argumentatie worden gebruikt.

Verzoekster slaagt er aldus wel degelijk in aan te tonen dat verwerende partij voorbij is gegaan aan haar deugdelijk onderzoekplicht. De gevolgen van de beslissing omtrent het inreisverbod worden ook nergens vermeld, noch is er enige motivatie omtrent het feit waarom verzoekster dergelijke gevolgen zou moeten aanvaarden. Ten overvloede vindt verzoekster in de nota met opmerkingen van verwerende partij ook geen enkele argumentatie waarom zij dergelijke gevolgen zou moeten aanvaarden, waardoor er opnieuw wordt bevestigd dat verwerende partij zich niet bewust was van deze gevolgen op het moment van het nemen van de beslissing.

Doordat het bestuur zich niet bewust was van deze, thans perverse, gevolgen, toont aan dat zij geen deugdelijk onderzoek voerde m.b.t. de specifieke omstandigheden waarin verzoekster zich bevindt.

Bijgevolg is er wel degelijk een schending van de voormelde beginselen en dient de beslissing omtrent het inreisverbod te worden vernietigd.

B. M.b.t. de schending van artikel 8 EVRM en het proportionaliteits- en redelijkheidsbeginsel

Verwerende partij haalt m.b.t. bovenvermeld middel een gelijkaardige argumentatie aan, waarin zij zich voornamelijk baseert op het al dan niet bestaan van een gezinsleven.

Verwerende partij stelt daarenboven dat "De bestreden beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven."

Vermits de bestreden beslissing deze omtrent het inreisverbod betreft, is dergelijke argumentatie van verwerende partij volledig fout. Een inreisverbod heeft immers als gevolg dat verzoekster op geen enkele wijze de Schengenzone kan betreden, waardoor het de beslissing wel een absoluut verbod inhoudt.

Verwerende partij verwacht duidelijk de bestreden beslissing met de beslissing om het grondgebied te verlaten.

Eveneens stelt verwerende partij dat er geen disproportionele inmenging zou zijn bij toepassing van de wetgeving.

Zoals echter reeds meerdere malen gesteld door verzoekster, zorgt de oplegging van het inreisverbod enerzijds ervoor dat verzoekster op geen enkele wijze de Schengenzone kan betreden. Anderzijds kan de vriendin van verzoekster niet zonder meer naar Turkije komen, gelet op haar dochter in België. Bijgevolg is het voor partijen onmogelijk om ergens een gezinsleven op te bouwen, waardoor zij zich genoodzaakt zagen om in België de nodige acties te ondernemen, wat ook is gebeurd.

De beslissing van het bestuur zorgt er echter voor dat een gezinsleven volledig onmogelijk wordt gemaakt. Het inreisverbod heeft als gevolg dat verzoekster niet meer naar België kan komen en de dochter van de vriendin van verzoekster zorgt ervoor dat zij slechts tijdelijk in Turkije kan verblijven.

Bijgevolg is het gezinsleven onmogelijk gemaakt en maakt de bestreden beslissing wel degelijk een inbreuk uit op artikel 8 EVRM en het proportionaliteits- en redelijkheidsbeginsel, vermits het aan de vriendin van verzoekster is om over en weer te reizen tussen België en Turkije om de relatie verder te kunnen zetten ten gevolge van deze beslissing.

Dergelijke beslissing maakt dan ook een disproportionele inmenging uit van de overheid. Verwerende partij maakt overigens op geen enkele wijze duidelijk dat de oplegging van het inreisverbod van 3 jaar nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land e.d. (artikel 8.2 EVRM).

Daarentegen is het wel duidelijk dat de inmenging van de overheid door het opleggen van het inreisverbod een gezinsleven volkomen onmogelijk maakt, wat indruist tegen de ratio legis van artikel 8 EVRM en aldus een schending uitmaakt van bovenvermelde beginselen.

Dergelijke maatregel is dan ook dermate disproportioneel, omwille van de voormelde redenen, dat zij dient te worden vernietigd.

C. M.b.t. de schending van de hoorplicht

Verwerende partij haalt m.b.t. het derde middel van verzoekster aan dat er geen schending van de hoorplicht is, vermits de administratieve procedure nog lopende is en dat er overigens reeds een verhoor heeft plaatsgevonden in het kader van het onderzoek gevoerd door het Openbaar Ministerie m.b.t. het al dan niet voorhanden zijn van een schijnhuwelijk.

Opnieuw gaat verwerende partij voorbij aan de essentie van het hoger beroep, namelijk het hoger beroep tegen de beslissing omtrent het inreisverbod. Zoals hierboven aangetoond, had verzoekster kunnen wijzen op de perverse gevolgen van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar. De beslissing had anders kunnen worden genomen, indien het bestuur hiermee minstens rekening had gehouden.

Verzoekster stelt terecht dat de hoorplicht in concreto dient te worden beoordeeld, namelijk wanneer bepaalde maatregelen worden opgelegd dewelke een dermate impact hebben op het leven van de betrokken persoon (lees: verzoekster).

Kort gerecapituleerd, en zoals reeds door de Raad van State bevestigd (zie verzoekschrift, RvS dd. 17 juli 2009, nr. 195 366), houdt de hoorplicht in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen, die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van die aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.

De maatregel is zonder inachtnaam van de betreffende rechtspraak gebeurd en laat voormeld betoog reeds duidelijk te hebben gesteld dat het opleggen van een inreisverbod wel degelijk een ernstige maatregel inhoudt. De maatregelen maakt een dermate ernstige impact na dat verzoekster minstens diende te worden gehoord hieromtrent.

Minstens o.g.v. deze schending dient de beslissing m.b.t. het inreisverbod (de bestreden beslissing) te worden vernietigd.

D. Gemeenschappelijk herhaald argument m.b.t. de drie middelen

Eén enkel argument wordt door verwerende partij bij de tegenargumentatie elke keer herhaald.

Verwerende partij stelt immers bij alle middelen dat “In de mate dat de familierechtbank zou oordelen dat de samenwoning wel gericht is op het aangaan van een duurzame verbintenis kan verzoekster te allen tijde in haar land van herkomst de opheffing of opschorting vragen van het inreisverbod om humanitaire redenen, conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet.”

Voor zover bovenvermelde redenering al geen contradictio in terminis uitmaakt, kan een dergelijke argumentatie niet worden aanvaard.

Indien inderdaad de familierechtbank zou oordelen dat er een gezinsleven bestaat, wat enerzijds de volledige argumentatie van verwerende partij zou ontkrachten, heeft anderzijds het perverse effect dat verzoekster nogmaals een procedure zou moeten opstarten om het inreisverbod op te laten heffen, terwijl dit reeds onterecht was opgelegd.

Het oordeel van de familierechtbank staat overigens volledig buiten het betoog omtrent het inreisverbod, vermits dit een inhoudelijke discussie betreft en dan ook niet aan de orde is in onderhavige procedure. Deze procedure is overigens nog steeds lopende, waardoor minstens niet kan worden vooruitgelopen op de ‘mogelijke’ beslissing van deze rechtbank.

Bijgevolg dient dit, louter hypothetisch en foutief argument, volledig worden verworpen.

E. Reis naar Turkije – Contra-argumentatie m.b.t. gezinsleven

Verzoekster verwijst ten slotte naar het vliegtuigticket van 18/10/2016 van haar vriendin richting Istanbul (stuk 1).

Op de betreffende dag is zij immers, zij het tijdelijk, naar Turkije gegaan om verzoekster te bezoeken.

Verzoekster stelt zich dan ook terecht de vraag, indien er geen gezinsleven zou bestaan of de relatie slechts voor de schijn zou zijn, quod non, waarom de vriendin van verzoekster een dergelijke reis zou maken.

Een dergelijke reis zou men niet maken, indien partijen geen echte relatie zouden hebben.

F. Besluit

Verwerende partij antwoordt in haar nota met opmerkingen geenszins op de aangevoerde middelen.

Verwerende partij maakt een omweg om via de inhoud van het dossier de aandacht af te leiden van de grond van de zaak, namelijk de beslissing omtrent het inreisverbod. Het is duidelijk dat verwerende partij volledig voorbij gaat aan het feit dat het hoger beroep tegen de beslissing enkel en alleen is ingediend tegen dit inreisverbod, net omwille van haar manifeste ongegrondheid en manifeste schending van diverse beginselen.

Verzoekster stelt dan ook terecht dat de argumentatie van verwerende partij volledig dient te worden verworpen en dat het hoger beroep aldus ontvankelijk en gegrond dient te worden verklaard.

Verzoekster verzoekt de Raad dan ook vast te willen stellen dat de beslissing omtrent het inreisverbod een inbreuk uitmaakt op bovenvermelde beginselen en dat zij aldus niet correct heeft geoordeeld, noch een redelijke beslissing heeft genomen.

Bijgevolg dient de beslissing omtrent het inreisverbod te worden vernietigd, gelet op bovenvermelde schendingen.”

2.2.1. De Raad merkt op dat verzoekster stelt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt en zij derhalve de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel laat verweerder toe een vreemdeling een inreisverbod op te leggen waarvan de

geldigheidsduur dient te worden vastgesteld rekening houdende met *“de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

In casu heeft verweerder verzoekster een inreisverbod van drie jaar opgelegd op basis van de vaststelling dat zij geen gevolg gaf aan het haar op 14 maart 2016 betekende bevel om het grondgebied te verlaten en het gegeven dat zij poogde om door middel van het afsluiten van een schijnhuwelijk tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten.

Verzoekster betoogt dat verweerder niet zonder meer kon oordelen dat uit het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde om haar voorgenomen huwelijk met S.Y., een Belgische vrouw van Turkse origine, te voltrekken *“een contra-indicatie”* vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven en dat een verder onderzoek vereist was. De Raad dient op te merken dat verweerder alvorens de bestreden beslissing te nemen inlichtingen heeft verzameld omtrent de voorgehouden relatie van verzoekster en S.Y. en dat uit de verzamelde inlichtingen onder meer blijkt dat S.Y. verscheidene opeenvolgende relaties had met mannen en de procureur des konings oordeelde dat het dus ongeloofwaardig is dat zij plotseling een andere seksuele geaardheid zou hebben, dat S.Y. reeds eerder poogde om een huwelijk af te sluiten met een Turks onderdaan waardoor deze een verblijfsrecht zou verwerven en dat van dit huwelijk werd afgezien nadat een onderzoek inzake een mogelijk schijnhuwelijk was opgestart, dat S.Y. een werkloze vrouw met psychische problemen is die een gemakkelijk slachtoffer is om een schijnhuwelijk mee af te sluiten, dat de procureur deze konings, na een politieonderzoek, adviseerde het voorgenomen huwelijk niet te voltrekken en dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Heusden-Zolder effectief weigerde verzoekster en S.Y. in de echt te verbinden omdat het voorgenomen huwelijk er volgens hem niet op was gericht een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Verzoekster kan dan ook niet voorhouden dat verweerder – die ook vaststelde dat de familie van S.Y. wordt vermeld in een proces-verbaal wegens haar betrokkenheid bij verscheidene schijnhuwelijken – niet voldoende onderzoek verrichtte om een zicht te krijgen op de aard van haar relatie met S.Y. en zij toont met haar betoog niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat niet blijkt dat er sprake is van een gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

In zoverre verzoekster nog wijst op het beroep dat zij instelde bij de familierechtbank tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand kan het volstaan aan te geven dat bestuurlijke beslissingen dienen te worden geacht in overeenstemming te zijn met de wet zolang de rechterlijke macht hierover niet anders oordeelde (RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901).

Aangezien verweerder in eerste instantie heeft geduid dat geenszins blijkt dat verzoekster en S.Y. een gezinsleven hebben dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de vraag of zij een gezinsleven kunnen verderzetten in Turkije in beginsel niet relevant. Er moet daarenboven, ten overvloede, worden gesteld uit het loutere feit dat een huwelijk tussen twee vrouwen in Turkije wettelijk niet mogelijk is niet zo maar kan worden afgeleid dat vrouwen in Turkije niet samen een gezinsleven kunnen hebben. Waar verzoekster er nog op wijst dat S.Y. niet kan terugkeren naar Turkije omdat zij een kind heeft uit een voorgaande relatie moet worden opgemerkt dat in de aan de Raad voorgelegde stukken kan worden gelezen dat dit kind voornamelijk verblijft bij de man met wie S.Y. voorheen religieus was gehuwd en diens nieuwe partner en dus niet zo maar kan worden gesteld dat S.Y. omwille van dit kind niet in een ander land zou kunnen verblijven.

Verweerder heeft ook in aanmerking genomen dat verzoekster nog een zus in België heeft en gemotiveerd dat zij geen verzorging door deze zus nodig heeft en dat deze zus haar ook in Turkije kan bezoeken en dat er contact kan worden gehouden via de moderne communicatiemiddelen, zodat de bestreden beslissing zeker geen disproportionele inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster vormt. Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat dit standpunt incorrect is.

Verzoekster stelt nog dat zij niet probeerde een verblijfsvergunning te verkrijgen doch enkel probeerde te huwen met S.Y. Zij schijnt daarbij uit het oog te verliezen dat de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft geoordeeld dat dit voorgenomen huwelijk gericht was op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel en dat verweerder naar diens beslissing, die gebaseerd is op een uitvoerig onderzoek door de politiediensten en het advies van de procureur des konings van Hasselt, verwees.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster op 29 november 2012 een visum met het oog op een kort verblijf in België heeft aangevraagd bij het Belgische consulaat-generaal te Istanbul en dat verweerder deze aanvraag heeft afgewezen. Verzoekster heeft vervolgens een visum aangevraagd

bij de Nederlandse diplomatieke diensten met als hoofdbestemming Nederland om hiermee alsnog naar België te kunnen reizen. Zij kan op basis van dit handelen – het aanwenden van een visum met een ander doel – bezwaarlijk voorhouden dat zij enig respect betoont voor de door verweerder genomen beslissingen en dat verweerder voormeld handelen in haar voordeel had dienen te weerhouden. Verzoekster stelt dat zij bij om het even welke ambassade een visum mag aanvragen doch gaat voorbij aan het feit dat, overeenkomstig artikel 5, eerste lid van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode, een visum moet worden aangevraagd bij de diplomatieke vertegenwoordiging van het land waar het hoofddoel qua duur of doel van de reis zich bevindt. Indien zij een visum van de Nederlandse diplomatieke diensten verkreeg en vervolgens rechtstreeks naar België reisde en gedurende de geldigheidsduur van dit visum alleen of voornamelijk in België verbleef dan dient te worden aangenomen dat zij de Nederlandse autoriteiten heeft misleid inzake haar reisdoel. Door toe te lichten dat zij in het verleden terugkeerde naar Turkije toont zij daarenboven niet aan dat verweerder verkeerdelijk motiveerde dat zij niet binnen de haar hiervoor toegekende termijn gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 februari 2016.

Verzoekster lijkt ook te willen aangeven dat verweerder een appreciatiefout maakte door te motiveren dat zij hardnekkig poogde om verder in het Rijk te verblijven. Zij toont dit echter, gelet op wat reeds werd vastgesteld, niet aan door te duiden dat zij in het verleden na het verstrijken van de geldigheidsduur van een visum het Rijk verliet. Zij kan daarnaast niet nuttig verwijzen naar een handeling die zij pas stelde nadat de bestreden beslissing was genomen. Verweerder kon op 12 september 2016 uiteraard geen rekening houden met de beslissing van verzoekster van 13 september 2016 om zich, op het ogenblik dat zij reeds van haar vrijheid was beroofd met het oog op een gedwongen repatriëring, niet te verzetten tegen een verwijdering uit het Rijk en “vrijwillig” terug te keren naar Turkije. Om dezelfde reden is ook verzoeksters uiteenzetting in haar synthesesmemorie dat S.Y. op 18 oktober 2016 naar Turkije reisde – waarbij tevens moet worden geduoid dat hieruit niet kan worden afgeleid dat zij verzoekster vervoegde – niet nuttig.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt of dat verweerder zou hebben nagelaten om rekening te houden met de relevante omstandigheden die verzoeksters situatie kenmerken. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.2. Daar niet aannemelijk wordt gemaakt dat verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk voorbereide of niet grondde op correcte feitelijke gegevens kan in casu evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld.

2.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden herhaald dat niet blijkt dat verzoekster en S.Y. een gezinsleven hebben dat onder de bescherming valt van voormelde verdragsbepaling en dat ook niet blijkt dat enig aspect van verzoeksters privéleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM in het gedrang is. Verder moet tevens worden gesteld dat, aangezien de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig recht op verblijf waarover verzoekster zou hebben beschikt, zij hoe dan ook niet kan stellen dat deze beslissing een “*inmenging*” vormt in haar gezinsleven. Zelfs in de veronderstelling dat er tussen verzoekster en S.Y. enig beschermenswaardig gezinsleven zou bestaan dan nog moet worden aangegeven dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster toont met haar beschouwingen ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven met S.Y. zou kunnen ontwikkelen of verderzetten. De Raad neemt hierbij in aanmerking dat S.Y. van Turkse origine is en dat niet blijkt dat zij om professionele, familiale of andere redenen niet met verzoekster in een ander land kan samenleven. Inzake de bemerking dat een huwelijk tussen twee vrouwen in Turkije niet mogelijk is dient nogmaals te worden toegelicht dat een huwelijk niet is vereist om een gezinsleven te ontwikkelen. Aangezien het kind dat S.Y. heeft met een man met wie zij religieus huwde voornamelijk door deze man en diens nieuwe partner wordt opgevangen kan, zoals reeds gesteld, ook niet worden besloten dat de aanwezigheid van dit kind in België een belemmering vormt voor verzoekster en S.Y. om elders een gezinsleven te voorzien. Er kan ook niet worden vastgesteld dat de familie van verzoekster die in België woont haar niet in Turkije zou kunnen bezoeken en dat een voorzetting van de familierelatie niet mogelijk is door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen. Er blijkt

bijgevolg niet dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die een hinderpaal zou vormen om een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar op te leggen. De kritiek die verzoekster heeft op de door verweerder in zijn nota gemaakte opmerking dat de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan worden gevraagd doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.4. Een beslissing van een bestuur schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die volstrekt onverenigbaar zijn met die vaststelling.

2.2.5. Verzoekster geeft aan bepaalde gegevens anders te appreciëren dan het bestuur en verwijst hierbij naar haar wens om in België in het huwelijk te treden en te verblijven bij een Belgische vrouw, doch toont hiermee geen schending aan van het proportionaliteitsbeginsel. Het gegeven dat een vreemdeling wenst te huwen en samen te wonen in het Rijk impliceert niet dat deze vreemdeling niet is onderworpen aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet en dat hem geen inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar zou kunnen worden opgelegd omwille van het feit dat hij geen gevolg gaf aan een bevel om het grondgebied te verlaten en dat de belangen van deze vreemdeling zwaarder zouden doorwegen dan de belangen van de Belgische staat die zijn gediend met het nemen van maatregelen die erop zijn gericht om de immigratieregels laten respecteren.

2.2.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de hoorplicht moet worden gesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het kader van het onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk de kans kreeg om de aard van haar relatie met S.Y. toe te lichten en verweerder de bestreden beslissing pas nam nadat de ambtenaar van de burgerlijke stand, na een uitvoerig onderzoek, oordeelde dat het voorgenomen huwelijk slechts was gericht op het verwerven van een verblijfsvoordeel. Zij kan dan ook niet worden gevolgd in haar standpunt dat zij haar argumentatie niet heeft kunnen aanvoeren alvorens verweerder de bestreden beslissing nam en dus onvoldoende werd gehoord.

Er moet ten overvloede worden geduïd dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Verzoekster maakt evenwel niet aannemelijk dat zij verweerder nog bijkomende inlichtingen hadden kunnen verschaffen die hem er hadden kunnen van weerhouden een inreisverbod op te leggen. Zij verwijst naar haar huwelijksplannen met een Belgische vrouw die een kind heeft uit een andere relatie en de onmogelijkheid om in Turkije te huwen of een officieel partnerschap te creëren, doch deze inlichtingen waren verweerder reeds bekend. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat zij nog een belang heeft bij haar grief dat zij niet meer bijkomend werd gehoord door verweerder alvorens deze de bestreden beslissing nam.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK